

Sisteme de operare

Laborator 5

Controlul proceselor

1. Creați un nou subdirector *lab5/* în structura de directoare a laboratorului creată anterior (*SO/laborator*) și subdirectoarele aferente *doc src* și *bin*. Nu uitați să actualizați variabila de mediu *PATH* pentru a include directorul *SO/laborator/lab5/bin*.

2. Scrieți un program C **fork-semantics.c** care declară o variabilă întreagă *global* pe care o inițializează cu valoarea 6 și o variabilă globală de tip string *buf* inițializată cu șirul de caractere "unbuffered write to stdout\n". Apoi, în funcția *main*, declară o variabilă întreagă *local* inițializată cu valoarea 10.

Programul începe prin a tipări variabila *buf* folosind apelul sistem *write*, iar apoi tipărește mesajul "înainte de fork" folosind de această dată funcția de bibliotecă *printf*. Apoi, programul folosește apelul *fork* pentru a crea un nou proces și salvează valoarea returnată în variabila *pid*. Procesul copil incrementează variabilele *global* și *local*, în vreme ce procesul părinte doarme pt 2 secunde folosind funcția de bibliotecă *sleep* (man 3 sleep).

Ambele procese, părinte și copil, încheie cu același cod tipărind valorile *pid*, *global* și *local*. Prin același cod trebuie înțeles că rulează exact aceeași linie de cod care apelează *printf*. Ce observați dacă rulați programul interactiv? Dar dacă rulați programul cu ieșirea standard redirectată într-un fișier, ca mai jos?

```
$ gcc -o fork-semantics fork-semantics.c
$ fork-semantics > out
```

Cum arată fișierul *out*? Care e diferența față de rularea interactivă?

3. Scrieți un program C **vfork-semantics.c** care modifică programul anterior apelând *vfork* în loc de *fork*. Mai exact, programul începe prin a afișa pe ecran mesajul "înainte de fork" folosind funcția de bibliotecă *printf*. Apoi programul apelează *vfork* pentru a crea un nou proces și salvează valoarea returnată în variabila *pid*. Procesul copil incrementează variabilele *global* și *local* ca în programul anterior dar nu mai afișează nimic pe ecran și apelează *exit(0)* imediat după modificarea variabilelor. Procesul părinte tipărește valorile *pid*, *global* și *local* pe ecran imediat după reîntoarcerea din apelul *vfork* (nu mai apelează deloc *sleep*).

Ce observați dacă rulați programul interactiv? Dar dacă rulați programul cu ieșirea standard redirectată într-un fișier, ca mai jos?

```
$ gcc -o vfork-semantics vfork-semantics.c
$ vfork-semantics > out
```

Exista vreo diferență față de rularea interactivă?

4. Scrieți un program C **race.c** care definește o funcție *myprint* cu semnatura de mai jos:

```
void myprint(char *str);
```

Funcția *myprint* tipărește pe ecran string-ul primit ca parametru caracter cu caracter, folosind apelul sistem *write* ca mai jos:

```
char c;  
...  
write(1, &c, 1);
```

Programul foloseste apelul sistem *fork* pentru a crea un nou proces. Dupa *fork*, procesul parinte apeleaza functia *myprint* folosind ca argument mesajul “This is the parent process printing\n”, si termina executia. La randul sau, procesul copil apeleaza functia *myprint* folosind ca argument mesajul “This is the child process printing\n”, si termina executia.

Rulati programul de mai multe ori. Ce se intampla cu cele doua mesaje afisate pe ecran? Cum va explicati ce se intampla?

Daca rularile de mai sus nu releva nimic important, modificati programul a.i. atat procesul parinte cat si procesul copil sa apeleze *myprint* intr-o bucla de 10 ori. Rulati programul si vedeti ce se intampla.